

Predikan

4 i Påsktiden 20110515, Mariakyrkan, Årg 3

Psalmer: 152:- 656:- 923:- 298:- 743:- KJ

Läsningar: 2 Mos 13:20-22; 1 Thess 5:9-11; Joh 13:31-35

Axel Fors

Vart är vi på väg? Det var en av frågeställningarna förra söndagen då det fanns tillfälle att träffas i församlingshemmet efter högmässan för att diskutera framtiden. Framtiden för vår församling. Framtiden för vårt liv som kristna i Värnamo och i vår värld. En del av er var där, och för er som missade det så ska ni inte förtvivla, ty det kommer en ny chans i höst, och samtalet pågår hela tiden.

Det som kunde konstateras där, och som de flesta av oss redan vet, är att kristen tro verkligen inte är något givet i Sverige av idag. Stora delar av det uppväxande släktet har faktiskt nästan ingen kunskap alls om vad den kristna tron handlar om. Kyrkan är inte kulturbärare i vårt samhälle längre. För många människor är inte frågan, om Gud finns eller inte, något som man brottas med, eftersom frågan om Guds existens av många upplevs som helt irrelevant och ointressant för livet. Och som en logisk följd ökar medelåldern i vår kyrka och fler och fler av de yngre går antingen ur kyrkan eller så blir de aldrig ens medlemmar eftersom allt färre döps. Till det hör också att de ekonomiska förutsättningarna för vad vi kan göra som kyrka dramatiskt kommer att förändras.

Det här är något nytt för oss. Det här är något smärtsamt för oss. Samtidigt är det ett gyllene tillfälle för oss att vara kyrka! Att vara kyrka hänger *inte* på vår ekonomi, *inte* på hur många anställda och förtroendevalda vi har, utan på hur *vi*, alla tillsammans, som Guds folk på jorden, väljer att gestalta Värnamo församling. Vad längtar *vi* efter? Vad brinner *vi* för? Vad är det som är det riktigt viktiga för *oss* som kristna? Hur gör *vi* så att det får komma till uttryck?

Vi närmar oss alltså allt mer det som ser ut att bli svårare tider för oss. Samtidigt kan vi också se en framtid som kommer att driva oss kristna tätare tillsammans och förhoppningsvis hjälpa oss att söka oss till det som är det riktigt viktiga i vår tro, det riktigt viktiga i vår gemenskap som kyrka, hjälpa oss att söka oss allt närmare Jesus, som ju är den som allt utgår ifrån.

På många sätt är det likt den situation som Israels folk står inför i vår gammaltestamentliga läsning idag.

De hade precis fått uppleva hur Herren Gud gjort allt för dem och befriat dem ur det grymma slaveriet i Egypten.

Vi har precis firat påsk, och på nytt fått uppleva hur Jesus dör på ett kors för att befria oss från ondskans, syndens och dödens makt och hur han uppstår för att ge oss förlåtelse, rättfärdighet och ett evigt liv.

De hade därför brutit upp från Suckot och nu kommit till Etam som det står: *vid randen av öknen*. Där står de alltså och ser ut över denna oöverskådliga sandlåda, där ingenting tycks kunna växa, där inget tycks kunna leva. De står där med hoppet om det himmelska land som Gud lovat dem, men nog tycks det avlägset och svårt. De står inte bara vid randen av öknen rent fysiskt utan också vid randen av en själslig öken, där också människans innersta känslor och förhoppningar möter prövningar. Och läser vi bara ett halvt kapitel till i 2 Mos kommer vi att få höra hur Guds folk säger till Mose: *Fanns det inga gravar i Egypten, så att du måste ta oss hit för att dö i öknen? Varför har du gjort så mot oss? Varför förde du oss ut ur Egypten? Bad vi inte redan där att du skulle låta oss vara i fred och låta oss tjäna egypterna? Hellre träla för egypterna än dö i öknen!*

Vi har nu börjat få se framtiden an som kyrka och kristna i Sverige. För att kunna överleva har vi lämnat det gamla som ligger bakom oss, den kyrka som hade en given plats i det svenska samhället men som nu inte existerar längre. För att kunna överleva har vi lämnat det gamla som ligger bakom oss, den kyrka som i mångt och mycket var hembygdsförening och borgade för svenska, men nödvändigtvis inte kristna, värderingar och traditioner, men som nu inte existerar längre. För att kunna överleva har vi lämnat det gamla som ligger bakom oss, den kyrka som också var slav under den svenska faraonen, förlåt kungen och staten, som alltsedan 1500-talet dikterat villkoren för vad kyrkan skulle hålla på med. Vi står här med hoppet om en kristenhet som kan växa sig stark, i tro på Jesus och i gemenskap med Gud och varandra. Vi står här med hoppet om hur Guds rike och hoppet om det eviga livet hos Jesus ska kunna hitta nya vägar, och finna plats hos nya människor. Vi är befriade från mycket som har bundit oss och vi har på allvar möjligheten att vara *kyrka* i Värnamo och inte en massa annat. Men så upptäcker vi att vi också har kommit till randen av en öken. Visst, en ekonomisk och materiell öken, men kanske än värre, en öken där vägarna för att nå ut med evangelium till ett snart genomsekulariserat samhälle verkar vara mycket svåra att gå på. Och då riskerar vi, precis som Israels folk, istället för att titta framåt mot verkligheten, som vi ska möta, titta tillbaka mot en dåtid, *som inte finns längre*, och säga: ”Det var bättre förr, när man hade kristendomsundervisning i skolorna. Det var bättre förr, när kyrka och stat var ett. Det var bättre förr när kyrkan var lite folkligare och arrangerade mer konserter och jippon, så att *alla* kunde vara med och kyrkan inte var så påträngande som nu med avgörelse, tro, bön, bibel och gudstjänst. Varför ska vi nu behöva tänka nytt? Varför kan vi inte göra som vi alltid har gjort? Det går väl att hålla på som vanligt åtminstone en generation till? Så får någon annan ta ansvaret.”

Framtiden i öknen skrämmer oss, konstigt vore väl annars. Men låt oss därför se på hur vår gammaltestamentliga läsning fortsätter.

Vi läser: *Om dagen gick Herren framför dem i en molnpelare för att visa dem vägen, och om natten gick han i en eldpelare för att lysa dem.*

Det är lätt och helt förståeligt att längta tillbaka till något som varit, men som inte finns längre. Men när vi gör det så tror jag att vi glömmer bort Guds närvaro hos oss. *Molnpelaren gick ständigt framför dem om dagen och eldpelaren om natten*. Gud är *alltid* med oss. Det är ju det

Jesus kommer för att göra så tydligt det bara går. Gud är *alltid* med oss. Kanske framför allt när vi står vid öknens rand, för i Jesus har Gud varit där, både rent fysiskt när Jesus efter sitt dop prövades i öknen i 40 dagar, men också andligen när Jesus fick gå in i djupaste förnedring och smärta, på vägen mot korset, för att dela de mänskliga livsvillkor som så många tvingas att leva under på ett eller annat sätt.

Jesus kan vara med oss här och nu, 2011, för han har uppstått! Därför har vi nu ett fullt realistiskt hopp att hålla oss till, nu när vi står här på randen till öknen. Kristi kyrka kommer inte att gå under. Vi kommer inte att falla offer för vreden. Jesus *har dött för oss för att vi skall leva tillsammans med honom*, som Paulus skriver. I vår strävan efter nya vägar. I vår strävan efter att fortsatt få fira mässa tillsammans i en nära gemenskap, går Jesus med. Här vid randen till öknen lever vi tillsammans med honom. Här, i bön och gudstjänst, påminns vi om det liv tillsammans med Jesus, som den helige Andes kraft i dopet, vigt oss till.

Där, i dopet, fick vi det konkreta tecknet på löftet om Guds närvaro i våra liv. Vi behöver inte leta någon annanstans i våra liv efter spektakulära tecken på Guds närvaro. Vi behöver inga guldkalvar eller gudomliga trolleritrick. Tecknet har redan skett med oss. Genom dopets vatten och med händers påläggande är våra liv vikta för Guds närvaro. Guds närvaro är ständigt här. Eldpelaren för vår färd genom våra liv är tänd och flera av oss här idag fick när vi döptes ett dopljus som en påminnelse om det. Eldpelaren, Jesus, som säger: *Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.*

Och fick du inget dopljus när du döptes för att påminna dig om det här, eller har du rent av eldat ner ditt dopljus, så prata bara med mig vid tillfälle så ska du få ett, att använda.

Ibland är Guds närvaro tydlig för oss. Anden verkar leda oss rätt. Bönen i Jesu namn flyter på. Längtan efter att få möta Jesus i nattvarden känns starkare än någonsin.

Andra dagar är det inte så. Det mesta är öken på alla plan, som kristen, som församling. Så var det för israeliterna, så är det för oss.

Ändå var moln- och eldpelaren alltid där för Israels folk.

Ändå finns det inget som kan rubba det faktum att vi är döpta i vatten i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och med bön och handpåläggning fått ta emot den helige Ande till våra liv och gjort oss till en gemenskap, en församling, av Guds barn.

Israels folk kom, mot alla odds, fram till det förlovade landet, tack vare Guds ständiga närvaro hos dem. Där, i fjärran, glimmar också Guds rike och det eviga livets hopp för oss. Med det hoppet kan vi, som församling, som kristen gemenskap i Värnamo, trösta och bygga upp varandra och våga se på framtiden, trots att vi tycks stå på randen till öknen. Med det hoppet kan vi hålla ut och öva oss i att låta den gudsnärvaro, som i dopet lades ner i *våra* liv, få lysa igenom och bli tydlig för andra runt omkring. Genom våra liv kan Guds ständiga närvaro manifesteras. Jesus säger ju: *Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra. Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek.*

Vi kristna är, och har överlag varit, ganska dåliga på att älska varandra, tyvärr. Israels folk i öknen var också riktiga hejare på att bråka och ställa till det. Och under påfrestning från det som är jobbigt och ont är det så lätt att hamna här.

Men Guds hjälp och kärlek till oss upphör inte för att vi kommer på fall. Guds närvaro bland sitt folk gjorde att de kunde vandra både dag och natt, hörde vi ur vår GT-läsning. Både när livet var ljust och fint och när livet var nattsvart. Så var det då. Så är det nu.

Just eftersom vi ofta faller och ofta tappar allt vad framtidstro heter när vi ser på vår arma svenska kyrka, är den uppståndne och levande Jesus här för att resa oss upp och ge oss *nya* möjligheter till att älska varandra, till att förlåta varandra och till att vara kyrka tillsammans.

Här står vi på randen till öknen. Men vi står här inte ensam!
Sänk därför inte blicken. Ge inte upp.

I förlåtelsen, ordet, bönen och nattvarden får vi kraft till vår vandring. Den vandring som börjar här, men har sitt mål i Guds rike, där vi ska få stämma in i den lovsång som stiger stark som havets brus.

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.